

- 2) Článek 107 odst. 1 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že řada opatření zavedených rozhodnutím vlády, která spočívají v přednostním nasazení elektřiny vyrobené některými výrobci elektřiny, jejichž zařízení používají domácí primární zdroje energetického paliva, provozovatelem soustavy, jehož kapitál je většinou vlastněn státem, v zaručeném přístupu elektřiny vyrobené těmito zařízeními uvedených výrobců k přenosovým soustavám a v povinnosti uvedených výrobců poskytovat pomocné služby provozovateli soustavy pro určité množství megawattů, která jim ve vztahu k tomuto množství vyhrazuje právo dodávky za předem stanovené ceny, o kterých se má za to, že překračují ceny vyplývající z trhu, může být kvalifikována jako „státní podpora“ ve smyslu tohoto čl. 107 odst. 1 SFEU. Pokud je takto kvalifikována, pak taková řada opatření musí být považována za novou podporu, a z tohoto důvodu podléhá povinnosti předchozího oznámení Evropské komisi v souladu s čl. 108 odst. 3 SFEU.

(¹) Úř. věst. C 297, 7.9.2020.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 25. ledna 2022 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Nejvyšším soudem – Česká republika) – VYSOČINA WIND a.s. v. Česká republika – Ministerstvo životního prostředí,

(Věc C-181/20) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Životní prostředí – Směrnice 2012/19/EU – Odpadní elektrická a elektronická zařízení – Povinnost financovat náklady spojené s nakládáním s odpadem z fotovoltaických panelů – Zpětný účinek – Zásada právní jistoty – Nesprávné provedení směrnice – Odpovědnost členského státu“)

(2022/C 119/12)

Jednací jazyk: čeština

Předkládající soud

Nejvyšší soud

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: VYSOČINA WIND a.s.

Žalovaná: Česká republika – Ministerstvo životního prostředí

Výrok

- 1) Článek 13 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU ze dne 4. července 2012 o odpadních elektrických a elektronických zařízeních (OEEZ) je v rozsahu, v němž povinnost financovat náklady spojené s nakládáním s odpadem z fotovoltaických panelů uvedených na trh v době mezi 13. srpnem 2005 a 13. srpnem 2012 ukládá výrobcům, neplatný.

Článek 13 odst. 1 směrnice 2012/19 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, kterou se povinnost financovat náklady spojené s nakládáním s odpadem z fotovoltaických panelů uvedených na trh v době od 13. srpna 2012, kdy tato směrnice vstoupila v platnost, ukládá uživatelům těchto panelů, a nikoli jejich výrobcům.

- 2) Unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že skutečnost, že členský stát přijal právní předpisy, které jsou v rozporu s unijní směrnici, před přijetím této směrnice, nepředstavuje jako taková porušení unijního práva, protože dosažení výsledku stanoveného uvedenou směrnicí nelze považovat za vážně ohrožené, dokud se tato směrnice nestane součástí unijního právního řádu.

(¹) Úř. věst. C 222, 6.7.2020.